

J.P Mynsters prædiken pinsedag

Taler

Jakob Peter Mynster
Biskop

Dato

27. maj 1849

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

1 **Hvor Gud udsender sin Aand, skabes der.**

Al god og al fuldkommen Gave er herovenfra, fra dig, o Lysenes Fader! ¹ Til dig seer Menneskenes Slægt op, og ikke forgieves. Du oplader din milde Haand, og
5 mætter Alt hvad lever med Velsignelse; du mætter ogsaa Sielene med himmelske Goder. Du sendte din Eenbaarne, at han skulde oprette Forligelsens Tieneste, og sendte din Aand, at den skulde ordne og danne; du vil ogsaa fremdeles sende gode Gaver til Jorden. O send for alle Ting din Aand i hver Bedendes Hierte; send den paany ud i Landene, at Folkene atter maae samle sig i Jesu Christi
10 Navn, om hans hellige Kors, at Fred og Velsignelse atter derfra maa udstrømme over Jorden. Du er dog ikke Forvirringens, men Fredens Gud. ² Amen.

Lectie: Apostl. Giern. 2, 1-11.

15 „Udsender du din Aand, da skabes der, og du fornyer Jordens Skikkelse”. ³ Saaledes udbrød den hellige Sanger, da han saae ud over Jordens og Havenes vide Riger, over al de Levendes Vrimmel, og erkjendte, at Intet lever eller bestaaer ved sig selv, men at der er Den, som giver Alle Liv og Aande og alle Ting; giver Han dem, da sanke de, oplader han sin Haand, da mættes de med
20 Godt, skiuler han sit Ansigt, da forfærdes de, tager han deres Aand fra dem, da komme de til deres Støv igien. Men dersom endog Menneskene vedblive, som det kaldes, at leve, men Gud tager sin Aand fra dem, da udslukkes dog det egentlige menneskelige Liv, de blive som Markens Dyr, der kun see til Jorden efter deres Føde eller som Ørkenens Uhyrer, der kun haste efter Rov, indtil Gud
25 paany udsender sin Aand, da skaber han ogsaa Aand i dem, og Jordens Skikkelse fornyes.

Paa hiin Pintsefest i Jerusalem udsendte Gud sin Aand over sine Tienere og Tienerinder, og hvo kan miskiende, at derved fremstod som en ny Skabelse, at

30

der ved Jordens Skikkelse blev fornyet? Det var ogsaa Tidens Fylde, og det var vel
fornødent, at Jordens Skikkelse maatte fornyes, thi det Gamle var uddøet, og af
de henvisnede Stammer kunde det nye Liv ikke fremgaae ved hvad vi kalde
naturlig Udvikling. Guds Aand havde i fordums Dage mægtigen rørt sig i Israel,
35 men dog stedse tydet hen paa noget Større og Fuldkommere, der i Tiden skulde
aabenbares. Men kan Nogen troe, at dette ved naturlig Udvikling havde kunnet
fremgaae af Pharisæernes Skoler, fordi Folket bøiede sig for dem, naar de
fremtraadte i deres lange Kiortler, med deres brede Tankeremmer, i al den
Skinhellighed, hvormed de iagttog Lovens Bogstav, men lode det Svarere i
40 Loven staae tilbage; eller af Sadducæernes, hvor de tidligen lærte at foragte alt
Høiere, at fornegte alt Aandeligt, og kun holde sig til, hvad Sandserne viste dem
i det Nærværende; eller af hine Sværmeres, der droge sig tilbage i Eensomheden
for ikke at besmittes af Verden, men hvis Fromhed dog kun var et udvortes
Væsen som de Andres, om end af et andet Udseende? Allerede havde Israels
45 Fører og Herre opløftet sin straffende Røst: „Hvad skal jeg med Eders
mangfoldige Offere? Bærer dem ikke frem, de ere mig en Vederstyggelighed.
Min Siel hader Eders Skikke og Eders Høitider; jeg er træt af at fordrage dem.
Og om I end udbrede Eders Hænder, vil jeg dog skiule mine Øine for Eder, og
om I end fremføre mange Bønner, hører jeg dog ikke.“⁴ Men Israel havde ikke
50 villet lære at gjøre Godt, at søge Ret, og det stundede stedse, ikke til det Bedre,
men til det Værre; Propheternes Taler, der vare bevarede fra Slægt til Slægt,
kunde vel vække en ny Prophet, en stærk og nidkier Mand, som Døberen
Johannes, der kunde raabe i Ørkenen: Bereder Herrens Veil! men frembringe et
nyt Liv, døbe med den Hellige Aand og Ild kunde han ikke.⁵ Hedenskabets
55 Vildfarelser og dybe Fordærvelse ville vi nu ikke skildre; der havde vel paa
enkelte Steder, til enkelte Tider været Aand, dog for det meste kun Verdens
Aand; den havde ikke helliget Jorden; nu sluktes den mere og mere, og hvo vilde
vente, at der fra det Uretfærdighedens Herredømme, som havde opløftet sin
Throne over alle Throner, skulde udgaae et nyt Liv til at velsigne Jorden?

60

Naar vi see det vilde Træ, da vide vi, at hvor stærkt og kraftfuldt det endog
udbreder sig, vil det dog ikke bære velgiørende Frugt, dersom dets Natur ikke
forædles ved Indpodning af en fremmed Stamme. Saaledes er det ogsaa med
Verden. Efterdi den er Guds Skabning, er den skikket til at modtage Forædling;
65 men efterdi den er forvildet og ligger i den Onde, vilde den ikke ved sin egen
Udvikling frembringe et Guds Rige, men en høiere Natur maa giennembryde
denne lavere, det Himmelske maa indpodes i det Jordiske; og dette steede, i det
Guds Eenbaarne blev Menneske, i det hans rene, himmelske, guddommelige

70 Natur fremstod i den jordiske; dette skeer fremdeles, i det Guds Aand ligesom indpoder hans forædlende Kræfter i Menneskeslægten, tager af Hans og giver Menneskene,⁶ at Christus maa leve i dem.

Hvor Gud udsender sin Aand, skabes der;

75 dette er, hvad denne store Fest forkynnder, og dette er hvad vi i denne Andagtsstund ville tage til Hierte.

Vi sige da først: Kun hvor Guds Aand kommer, frembryder en ny Skabning; thi
80 der er ogsaa en Verdens Aand, en Forførelsens og Fordærvelsens Aand; den bringer Forstyrrelse og Undergang.

I de senere Tider har maaskee ingen Vranglære fundet almindeligere Indgang, end den, hvorefter Tidernes hele Løb forestilles som en fortsat Udvikling af det
85 guddommelige, saa at det hele er i en stadig Fremgang, Alt voxer en guddommelig Væxt. Efter denne Forestilling er Gud ikke ophøiet over Verden, men indsluttet i Verden, og Alt, hvad der skeer, er en Aabenbarelse af det guddommelige Væsen, enhver Bevægelse i Verden er en Yttring af Guddommens Liv. Dersom dette var saa, da var det Onde i sig selv ikke Ondt,
90 men det var det Gode, som deri arbejdede sig frem; da havde de Ret, som fordre, at vi ubetinget skulle hengive os til Tidens Aand, lade os bære paa Tidens Strøm, hvorhen den vil føre os; da skulde Alt adlydes, hvad Mængden fordrer i sine vilde Bevægelser, thi, siger man, Folkets Røst er Guds Røst.

95 Virkelig? Er det virkelig saa, at, naar et Folks Mængde bruser og syder, naar den oprøres i vild Begierlighed, eller iblinde lader sig lede af egennyttige og ærgjerrige Førere, naar den i Dag ophøier til Himmelen, hvad den i Morgen vil nedstyrte i Afgrunden, da skal du lytte efter denne vægelsindede Røst, som om Gud derigiennem taledes til dig, og anviste dig den ei, du skal følge? Vi ville strax sige,
100 hvad vi siden skulle stræbe at udføre, at vi have den sikre Fortrøstning, at under alle Tidernes Bevægelser kommer dog Guds Rige nærmere, og al Verdens Magt kan ikke forhindre det; men dette skeer ikke, fordi Verden i sit frie Løb, som den har valgt det, stunder dertil, men fordi der over alt Oprøret hernede er en Styrer, fordi han ikke er langt borte, men hans Kraft virker i Alt, og Intet kan unddrage
105 sig hans Herredømme. Men saavist som der er en Nødvendighed, der fremgaaer af Guds Væsen, ifølge hvilken Guds Rige fremmes, saavist er der ogsaa tilstaaet Skabningen en Frihed, i hvilken den kan underkaste sig, men ogsaa søge at

løsrive sig fra den guddommelige Orden. Naar Herren siger: Denne Verdens
110 Fyrste kommer, og har slet Intet i mig;⁷ naar Apostelen siger: Dersom Nogen
elsker Verden, da er Faderens Kierlighed ikke i ham,⁸ og en anden Apostel: Vide
I ikke, at Verdens Venskab er Guds Fiendskab!⁹ da maa so visseligen Verden
være vegen af fra Gud, og dens Aand kan ikke virke, som Guds Aand. Naar dens
Virkninger blive aabenbare, Vrede, Trætte, Tvedragt, Partier, Avind, Mord og
115 vilde Udsvævelser, vil du da endnu sige, at det er det guddommelige Væsen, der
ytttrer sig, at det er Guds Rige, der udvikler sig? Hvorfor er den Retskafnes Liv i
Verden en Striid, uden fordi han ikke tør og ikke vil følge Verdens Strøm, fordi
den Formaning stedse lyder i hans Samvittighed: Skikker Eder ikke lige med
denne Verden?¹⁰ De Onde kunne forbedres, og dertil sigter Guds naadige
120 Førelse med dem; men det Onde vorder aldrig Godt, og skal aldrig kaldes saa; og
om det end ifører sig al Verdens Glands, og om det end har den seierrigste
Fremgang, du skal ikke bøie dig derfor, og ikke bøie Retten, ikke forsøge, om du
kunne besmykke det Onde, saa det skulde synes at være det Gode. Den nye Tiid
kan gjøre sig nye Anordninger og Skiffe, men der ere Love, som gielde for alle
125 Tider og alle Slægter, og vee dig, dersom du mener, at den gyldne Tiid kan
komme ved at løse endog deres mindste Bud! Stundom træder det Onde frem i
al sin Vederstyggelighed, da vækker det Afsky allevegne, hvor Samvittigheden
ikke ganske er udsluit; men stundom klæder det sig ogsaa i alt Forførelsens
Bedrag, har stærke, glimrende aandelige Kræfter til sin Tieneste, og det synes for
130 de Uforstandige, som var det Aandens Herredømme, der vilde gjøre sig
gieldende. Men igiennem alle Tider lyder ogsaa Formaningen: Troer ikke hver
Aand, men prøver Aanderne, om de ere af Gud!¹¹ Thi hvorledes kunde en ny
Skabning fremkomme, som kunde have Bestandighed, i hvilken der kunde være
Velsignelse, naar det ikke er Gud, der udsender sin Aand for at skabe, for at
135 ordne og danne?

Onde Mennester og Bedragere, siger Apostelen, fare frem til det Værre, de
forføre og forføres.¹² Thi Intet i Verden bliver ubevægeligt i den samme
Tilstand, Sæden voxer, Klinten saavelsom Hveden; og dersom du da i Foraarets
140 Begyndelse seer Ageren dækket af onde Væxters Spirer, da veed du, at de ville
udbrede sig mere og mere, og qvæle den gode Sæd, og Ageren tilsidst kun være
tienlig til at brændes. Dersom vi da ved en ny Tiids Begyndelse see det Onde
bryde frem allevegne, da vil dette ogsaa voxer, og hvad kunde vi da efter den
naturlige Fremgang vente Andet, end at det Gode mere og mere vilde
145 undertrykkes, og Enden være Forstyrrelse og Under gang? Saaledes stode ogsaa i
alle oprørte, fordærvede Tider de, i hvis Sind endnu noget Ædlere levede, men

som kun kiendte den naturlige Betragtning af Tingenes Gang, i deres Siels Bitterhed, og beskuede, snart med Harme og snart med Sorg, al den Ondskab og
150 Troløshed, al den Grusomhed og Begierlighed, al den Sløvhed og Uduelighed, den Ringeagt for Alt, hvad der havde været erkiendt som helligt, de saae omkring sig, og deres Klage, deres Fortørnelse faldt desto sværere, fordi de ingensteds fandt en Plet, hvorpaa deres Øie kunde hvile med Haab; thi hvorledes kunde det Gode fremgaae af det Onde, Livet af Døden? Det er en
155 hedensk Digter, der har sagt, og midt i Verdens daværende Hovedstads største Glands: Vore Fædres Old, værre end deres Fædres, frembragte os end mere fordærvede, for snart at efterlade en endnu lastefuldere Afkom".

Men derfor kalde vi os Christne, fordi vi have en anden Betragtning af Tingenes
160 Gang, af Verdens Løb, end den blot naturlige. Ligesom vi ved vor Tro forstaae, at Verden er bleven beredt ved Guds Ord, saa at de Ting, der sees, ere blevne af dem, der ikke vare tilsyne,¹³ saaledes troe vi og saa, at det Usynlige, det Himmelske, at Gud endnu indvirker i det Synlige, at han udsender sin Aand, og fornyer Jordens Stiftelse.

165 Vi sagde, at paa de Tider, til hvilke vore hellige Skrivter stedse føre vore Tanker tilbage, ved det store Vendepunct i Verdens Historie, hvorfra den nye Tiid skulde begynde, saae de hedenske Vise, for hvis Siels Øie endnu Forskiellen var klar mellem Ret og Uret, mellem Godt og Ondt, med Forfærdelse de vilde,
170 fordærvende Kræfter sprænge eet Baand efter det andet, faae allevegne Opløsning og Undergang; men at der er en levende Gud, som udsender sin Aand, og da skabes der, vidste de ikke; hvad Gud beredede i det Skiulte, saae de ikke, og anede de ikke. Dersom stundom deres Blik faldt paa Jerusalem, da saae de der et gienstridigt, haardnakket Folk, kunde vel ogsaa forudsee, at det selv
175 beredede sig sin undergang; men hvad der var udgaaet fra Nazareth, hvad der var skeet fra Galilæa til Oliebierget, kiendte de ikke, og at der i Jerusalem holdtes en Pintsefest, hvorved Gud skulde forherliges indtil Dagenes Ende, kunde ikke opkomme i deres Tanker.

180 Med Christi Aabenbarelse i Verden begynder den nye Tid, men denne Aabenbarelse var først afsluttet med Det, som skeede paa denne Fest. Først maatte Christus komme, han maatte vandre iblandt Menneskene, maatte forherlige sin Vandring ved sine Gierninger, samle sine første Disciple om sig, overantvorde dem sine Ord, maatte give sig hen i Døden, maatte atter bryde
185 Dødens Fængsel, og vende tilbage til Faderen. Men, skøndt Disciplene saa

længe havde været med ham, havde seet hans Herlighed som Faderens Eenbaarnes, havde hørt hans Ord, og disse ofte havde gjort levende og dybt Indtryk paa dem, finde vi dog, at det var langt fra, de endnu forstode dem
190 tilfulde, endog kun forstode Guds Riges egentlige Hemmelighed, at det ikke er af denne Verden; det var dem, som om han stedse talede i Lignelser, i mørke Taler, som de ikke ret kunde udtyde, fordi, som de selv sige, „den Hellige Aand var ikke endnu”.¹⁴ Først maatte de beredes ved Alt, hvad de havde seet og hørt, først maatte de luttres i den dybe Smerte, der ved deres Herres Kors trængte
195 igiennem deres Siel, først maatte deres Tro atter styrkes ved hans Opstandelse, og da de endnu efter hans sidste Bortgang i en forunderlig Stilhed havde overveiet alt det Underfulde, hvortil de havde været Vidner, først da vare de modne, og da fuldendte Herren sin Gierning med dem, i det han opfyldte sin Forjættelse, i det han sendte dem den Hellige Aand, som giennembrød det
200 Forhæng, der endnu skiulte Sandheden for deres Blik, som mindede dem om Alt, hvad Herren havde sagt dem, og udlagde det for dem, og styrkede dem til at troe, at vidne, at handle og at lide. Saaledes udrustede gik de ud i Landene, og Ordet, og Aanden gik ud med dem; og naar Gud udsender sin Aand, da skabes der. Hvo kan negte det, at fra de Dage blev Jordens Skikkelse fornyet, at den
205 Plantning af himmelske Spirer, som siden har udfoldet sin Skønhed og har smykket Jorden, har sit Udspring fra hin Fest i Jerusalem, hvor Christus blev forklaret, ikke mere for sine Disciples Øine, men i deres Hierter, og hvor, ikke de selv ved deres egen Kraft, men Guds Aand grundede Christi Kirke? Derfor skulle disse Dage stedse være festlige paa Jorden, thi de forkynde os en stor
210 Glæde, forkynde os den Trøst, uden hvilken den ingen Trøst var, at over alle Tidernes Bevægelser er der en Gud i Himmelen, og at han udsender sin Aand, da skabes der, da fornyes Jordens Skikkelse.

Gud, den evige Fader, er efter sin Natur, efter sit evige Væsen, Skaber, og han
215 arbejder, virker indtil nu,¹⁵ og i al Evighed, og ikke for at forstyrre, men for at udvide og udvikle; hans Villie er, at et Guds Rige", under hans Styrelse, men ved frie Kræfters Tieneste, skal fremgaae i hans Skabning. Dersom disse frie Kræfter ville unddrage sig hans Lydighed, dersom de oprøre sig imod ham, da lader han dem smage deres Gierningers bittre Frugter, bruger dem til at forstyrre, hvad der
220 var unyttigt og udueligt, at udrydde de Plantninger, hvilke han ikke selv har plantet¹⁶ men i det Samme udsender han sin Aand, og der skabes, lader han sin Aand svæve over de den Dag, naar Alt skal synes at indsluttes i en almindelig oprørte Bande, og Jordens Skikkelse fornyes. Endog pa Undergang, naar Himlene skulle antændes og opløses, og menterne komme i Brand og smeltes,

forvente vi dog efter hans Forjættelse en ny Himmel og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed boer.¹⁷ Og indtil da, medens endnu kun Forbudene ere der, som varsle om den sidste, store Omvæltning, vil Gud endnu under denne Himmel, paa denne Jord udsende sin Aand, at den skal sætte en Grændse, skal sige til de
230 brusende Vande: Her brydes Eders stolte Bølger! at den skal frembringe nye og bedre Tider, skal afskaffe hvad intet Værd har, og berede det Fuldkomnere. Derfor lyder giennem alle bevægede Tider Herrens Formaning og Forjættelse til hans Troende: Naar disse Ting begynde at skee, da seer op, og opløfter Eders Hoveder, efterdi Eders Forløsning stunder til.¹⁸

235 Ak! – sukker du maaskee – jeg seer vel Forstyrrelsen og Undergangen, seer saa Meget af Det, hvorved mit Øie forlystedes, falde sammen, seer Uretfærdighedens Seier og de tøileløse Kræfters Kamp mod hinanden, men ingensteds seer jeg en Bygning reise sig, for hvilken jeg turde haabe
240 Bestandighed, ingensteds Morgenrøden lyse frem for den nye Dag. Men hvad saae da Hine, som i den første christelige Pintsefests Tider saae ud over Jordens Riger, men Intet vidste om, hvad der foregik der, hvor i det Skiulte Grundstenen blev lagt til den nye Bygning, til det Tempel, der skulde overstraale alle de forrige? Hvad saae de, der siden i Formørkelsens og
245 Fordærvsens Tider ikke bleve de Arbeidere vaer, som neppe selv vidste, hvortil de forberedede sig i det Stille, men over hvilke dog Gud udsendte sin Aand, at den ved dem skulde fornye hans Kirkes og dermed Jordens Skikkelse? Du øiner ikke, naar og hvorledes, og med al din klogt og Kundskab og Erfaring skuer din Forudseenhed dog kun ud i et grændseløst Mørke, og seer hverken Maal eller
250 Vei. Og du seer dog den Vei, du skal gaae, Sandhedens og Retfærdighedens lige Vei; du veed det Maal, hvortil Alt dog skal føre, at Guds Rige skal komme: saa befal Gud Tider og Stunde, Veie og Midler, thi er du kaldet til hans Raadgiver? Hvor var du, da han grundfæstede Jorden?¹⁹ Hvor var du, da Gud fattede den Raadslutning hos sig selv at oprette en Huusholdning i Tidernes

255 Fylde for at samle Alt under eet Hoved i Christo?²⁰ Derfor skal du ikke fordre at vide hans Villies Hemmelighed for de kommende Tider, men du skal vide dette, at salige ere de, som ikke see, men dog troe,²¹ du skal vide, at Herren siger til os Alle, hvad han forud sagde ved Propheten: I Stilhed og i Tillid skal Eders
260 Styrke være.²² Synes det dig, at de stedse blive færre, som bevare Troen, frygter du, at Herren tilsidst ingen Menighed skal have tilbage paa Jorden, da siges dig i det guddommelige Giensvar: Jeg har dog ogsaa i den nærværende Tiid bevaret mig en Levning tilbage efter Naadens Udvalgelse, bevaret mig dem, der ikke

265 have bøiet knæ for Dagens Afguder.²³ Og om end Levningen var nok saa liden, dog vil Herrens Forjættelse til den stedse være den samme: Frygt ikke, du liden Hiord! thi det er Eders Fader behageligt at give Eder Riget.²⁴

Dog ikke blot en Levning skal blive tilbage, som fra en forbigangen Tiid, men
270 Herren vil fremdeles, som hidtil, vil saalænge Jorden staaer, stedse paany udsende sin Aand, at den skal skabe, skal frembringe nye og bedre Tider. Det var paa denne Fest, at Christi Vidner annammede den Hellige Aands Kraft, som kom over dem,²⁵ og at det først blev offentlig forkyndt, at den Jesus, hvem Menneskene korsfæstede, ham har Gud gjort til en Herre og Christum,²⁶ har sat
275 ham ved sin høire Haand, givet ham al Magt i Himmelen og paa Jorden, Magt til at give hver Den, som troer paa ham, et evigt Liv, Magt til at dømme Levende og Døde. Paa denne Fest forkyndtes Budskabet allerede i de mange Tungemaal for dem, der af de forskellige Folkeslag vare samlede i Jerusalem; og naar vi da komme Evangeliets Løb ihu fra Land til Land, gennem Kamp og Forfølgelse,
280 gennem Menneskenes Ligegyldighed og Fordærvelse, da er det vel blevet aabenbart, at Den, som er i Christi Kirke, er større end Den, som er i Verden. Han er endnu den Samme, hans Arm er ikke forkortet; derfor skulle vi gaae de kommende Tider imøde med Tro og Haab.

285 Lader os forene vor Bøn og vor Stræben, og naar vi skue op til Himmelen og Jordens Herre, forventende gode Gaver herovenfra, da lader os over alt Andet bede Gud, at han vil sende sin Hellige Aand i vore Hierter, og udsende den i Christi Kirkes hele Samfund, at Kirkens Liv maa fornyes, og dens Velsignelser udbrede sig rigere og skønnere. Ogsaa denne Fest forkynder Guds store og
290 underfulde Gierninger; thi – som det hedder i Psalmernes Bog – han opreiste sig et Vidnesbyrd i sit Folk, og satte en Lov, paa det den Slægt, som kom efter, de Børn, som skulde fødes, kunde vide det, og at de skulde sætte deres Haab paa Gud, og ikke glemme hans Velgierninger men bevare hans Bud.²⁷ Ja, Medchristne! ogsaa vi skulle sætte vort Haab paa Gud, thi han er Herren, det er
295 hans Navn, og han vil ingen Anden give sin Ære.²⁸ Amen.

1. Jak. 1, 17.

2. 1 Kor. 14, 33.

3. Ps. 104, 35.

300 4. Es. 1, 11 ff

5. Marth. 3, 11.

6. Joh. 16, 14.

7. Joh. 14, 30.
305 8. 1 Joh. 2, 15.
9. Jak. 4, 4.
10. Rom 12, 2.
11. 1 Joh. 4, 1.
12. 2 Tim. 3, 13.
310 13. Hebr. 11, 3.
14. Joh. 7, 39.
15. Joh. 5, 17.
16. Matth. 15, 13.
17. 2 Petr. 3. 12 13.
315 18. Luk. 21, 28.
19. Job 38, 5.
20. Eph. 1, 9. 10.
21. Joh. 20, 29.
22. Es. 30, 15.
320 23. Rom. 11, 4. 5.
24. Luk. 12, 32.
25. Ap. G. 1, 8.
26. Ap. G. 2, 36.
27. Pf. 78, 5 ff.
325 28. Es. 42, 8.

Kilde

J.P. Mynster: Prædikener holdte i aarene 1846 til 1852, København (1854)

Kildetype

330 Dokumentation i bogværk

Tags

Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Pinsedag, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI

335 <https://www.dansketaler.dk/tale/j-p-mynsters-praediken-pinsedag-1849>

340